

Cinquanta anys de la revista *Eivissa*

per Bartomeu Ribes

1

D'ajuts de la matinada, n'hi ha d'haver i, de fet, n'hi ha, algunes vegades. Avui m'ha passat i anava tot sol. Ho podria contar i, tanmateix, millor privar-se'n: pos la seguretat preventiva, quan sé que no valdrà de gaire no dir el que sé i potser tots sabem, davant la realitat decebedora. Me'n peneideix i constatat una altra vegada la sensació de buidament que he patit en contemplar, a ponent de la rotonda, aquella feixa ja llesta i a punt per a una nova construcció, i ahir encara hi havia una molt rodona i esponerosa figuera: devia ser un melodramàtic avís, acompanyada de no-res per tots costats. Pols sobre pols, se'n diria, i avui ja no hi era, avui ja no hi és.

2

Existeix la compassió a primeres hores del dia? O és que mereix compassió una figuera on aviat hi haurà una gran superfície comercial de les que ja en coneixem unes bones quantes? Una ben humil figuera, ja només en el record, que serveixi de reclam iniciàtic per a escriure sobre els cinquanta anys de la revista *Eivissa*. Se me n'ha anat l'enteniment, o és que ja mai més dos i dos no faran, ni per aproximació, els quatre de rigor? El que és terrible no pot ser meravellós, i el que havia de ser meravellós, tot i que de moment no hauríem de sentir-nos encara vençuts, ens fa ser una mica més cauts i, ho haurem de confessar, segurament també bastant covards, per no dir que despistats i fins partidaris de la connivència, en la seua segona accepció del *Diccionari català-valencià-balear*.

3

Ajuts de la matinada, era un començall d'aquesta col·laboració, i mai pareixia que arribava. Les paraules, a trenc d'alba, poden confondre's entre elles, són dormilegues i desempaten d'una lluita que durant la nit ha mantengut amb elles el silenci abusador, que les ha volgut sotmetre,

com sempre fa. Ajuts de la matinada que ens faran recordar, i hi deu haver algun motiu pel qual això passi, aquell títol d'un llibre que va escriure Vicente Aleixandre, i no sabrem per quins automatismes de la ment ara reapareix, però sí que ho mig calibrarem, sense tortures de barata psicologia de butxaca: *La destrucción o el amor*. Un llibre que hagués pogut ser, ben cert, una bufetada que la mare em va donar en un moment inapropiat i davant testimonis. Vida enllà, tot és passat i costa de confessar-nos-ho, cara a cara.

4

Li escric *Als cinquanta anys de la revista EIVISSA*, i ho titul així, però voldria que fos sense fregar el dramatisme al qual una exagerada auto-satisfacció, evident pel que commemoram, ens hi podria fer caure de rebat. A mi, si em treuen cinquanta anys, me'n qued amb dotze, i ara mateix és com fer un salt en el temps que la ciència-ficció no permet d'assumir, ni tan sols de somiar. Qui érem i com ens va afectar aquella primera revista a les nostres mans el 1972?

*“A mi, si em treuen
cinquanta anys,
me'n qued amb dotze,
i ara mateix és com fer
un salt en el temps
que la ciència-ficció
no permet d'assumir,
ni tan sols
de somiar”*

5

Tornar endarrere sense comptar amb els dits els somnis d'aleshores, o mig guardats amb inconsciència pal·liativa de la realitat. De la realitat que supera la ficció, no ho oblidàssim, i que valguin els tòpics més que mai, des de l'au fènix fenícia que ens protegeix i alhora ens desidentifica, fins al poliglotisme dels creuers amarrats al Botafoc i que contemplen l'anar i venir frenètic dels avions i de les avionetes i qui sap si també algun ovni que trasllada la vella gallina dels ous d'or cap a Can Misses, santes siguin les urgències i que ens valguin!

6

Als cinquanta anys de la revista EIVISSA, o tornar a gaudir del negatiu de les fotografies on ens acoblàvem al revelatge en color de les perspectives que ens durien, tant sí com no, a aquest futur.

BARTOMEU RIBES ■